

hradu škody ze schodku. Z této úvahy plyne pro ty, kteří jsou v řízení o opětnou dražbu v nebezpečí, že budou odkázáni na schodek, povinnost, aby ve svém zájmu nedopouštěli změnu dražebních podmínek pro opětnou dražbu, jak to učinil žalobce, když s usnesením okresního soudu ve V. ze dne 5. dubna 1935 souhlasil. Souhlasil tedy žalobce sám s tím, že schodku podle § 155 ex. ř. nebude a že tím bude zbaven možnosti hojiti se v příčině schodku na obmeškalem vydražiteli. Této situace je si žalobce patrně vědom, neboť žaluje o náhradu škody. Z toho žalobního důvodu může však žádati jen onu škodu, kterou utrpěl »jinak« (§ 155, odst. 1, ex. ř.) než schodkem nebo náklady na opětnou dražbu. Podle žaloby však žalobcova škoda vznikla jen tím, že při opětné dražbě bylo dosaženo nejvyššího podání, které jest nižší než bylo v původní dražbě. Ve skutečnosti je tedy žaloba, ačkoliv jejím důvodem jest označena náhrada škody, žalobou o schodek podle § 155 ex. ř. Nemůže-li však žalobce v žalobě o náhradu škody (§ 155, odst. 1, ex. ř. »škody jinak než schodkem nebo náklady opětné dražby způsobené«) uvést jiné zavinění žalovaného než to, že pro jeho obmeškání došlo ke schodku, není žaloba odůvodněna.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

D ů v o d y:

Podle § 155, odst. 1, ex. ř. odpovídá vydražitel také za všechny škody jinak jeho obmeškáním způsobené. Základní myšlenkou § 155 ex. ř. je snaha, aby věřitelé odkázáni na rozdělovanou podstatu neutrpkli újmy tím, že vydražitel své povinnosti nedostál, a aby obmeškaly vydražitel musil ze svého dodatí do rozdělované podstaty to, čeho se nedostává k onomu stavu, jaký by byl nastal, kdyby k relicitaci nebylo došlo, a aby mimo to nahradil i jinaké škody, které tomu nebo onomu věřiteli z jeho obmeškání vzejdou. Tyto poslední škody jsou škodami individuálními, nejsou součástí rozdělované podstaty a musí býti hrazeny obmeškalem vydražitelem, i když schodek nebyl exekučním soudem určen proto, že nešlo o opětnou dražbu za stejných podmínek provedenou. Je to důsledek nesplnění povinností, jež obmeškaly vydražitel převzal pravoplatným příklepem a podepsáním dražebních podmínek podle §. 194, poslední odstavec, ex. ř.

Čís. 16523.

Účinnost smíru, jímž se nemanželský otec zavázal vyplatiti pro nemanželské dítě odbytné s výhradou souhlasu nemanželské matky, třebaže dítě po sjednání smíru zemřelo a že se souhlas nemanželské matky i schválení smíru poručenským soudem staly teprve po smrti dítěte.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1937, Rv II 659/36.)

Dne 30. června 1928 porodila žalovaná Františka K. mimo manželství nezl. Věru K., k níž žalobce uznal před soudem otcovství. Dne

11. září 1928 uzavřel s poručníkem dítěte Janem F. soudní smír, jímž se zavázal jako nemanželský otec Věry K. vyplatiti jí na její výživu a zaopatření 6.000 Kč ve splátkách, a to 2.000 Kč do 1. května 1929, 2.000 Kč do 1. září 1929 a 2.000 Kč do 1. května 1930 s 5% úrokem pod ztrátou lhůt a pod následky exekuce uložením do sirotčí pokladny. Tvrdě, že poručník dítěte Jan F. souhlasil s řečeným narovnáním s výhradou, že i matka dítěte projeví s tím svůj souhlas, že tudíž šlo o smír podmíněný souhlasem žalované i poručenského soudu, dále že dne 18. září 1928 prohlásila žalovaná před poručenským soudem, že s narovnáním souhlasí, zamlčevši, že nezl. Věra K. již dne 15. září 1928 zemřela, a že uvedla takto v omyl poručenský soud, který ono narovnání po smrti dítěte dne 19. září 1928 schválil, a že se tak stalo, že i při projednání pozůstalosti po nezl. Věře K. byla odevzdací listinou ze dne 21. prosince 1928 D 377/28 celá pozůstalost po ní odevzdána žalované, domáhá se žalobce, aby byl dotčený smír prohlášen vůči žalované za neplatný a neúčinný. Nižší soudy zamítly žalobu, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: V souzeném případě jde o právní posouzení otázky, zda je platný soudní smír, podle něhož se dne 11. září 1928 žalobce jako nemanželský otec nezletilé Věry K. zavázal vůči poručníku dítěte, že složí jednou pro vždy 6.000 Kč na výživu a zaopatření nezletilé Věry K., přes to, že dítě dne 15. září 1928 zemřelo a že řečený smír byl schválen poručenským soudem teprve dne 19. září 1928. Žalobce domáhající se neplatnosti uvedeného soudního smíru, odůvodňuje žalobní žádost tím, že poručník dítěte souhlasil s narovnáním ze dne 11. září 1928 jen s výhradou, že nemanželská matka projeví s nabízenou částkou 6.000 Kč souhlas, že se matka dítěte dostavila k soudu dne 18. září 1928, a ačkoliv musela věděti, že dítě již 15. září 1928 zemřelo, zamlčela tuto skutečnost a tímto předstíráním uvedla v omyl poručenský soud, který v domněnce, že dítě žije, narovnání schválil. Prvý soud zastává stanovisko, že při soudním smíru dne 11. září 1928 šlo o úpravu majetkových práv nezletilého dítěte, že dotčeným smírem nabylo majetkových práv pod podmínkou, že smír bude schválen poručenským soudem, a že pro platnost smíru nemá významu, že se soudní schválení stalo teprve po smrti dítěte, poněvadž poručenský soud schvaloval smír podle stavu, jaký tu byl v době uzavření smíru, a v té době dítě bylo ještě na živu. Podle názoru prvního soudu se platně uzavřený smír nemohl státi dodatečně neplatným tím, že nemanželská matka neoznámila soudu při svém výslechu, že dítě mezitím zemřelo, poněvadž nelze říci, že by tím byl soud uveden v omyl. Odvolatel z toho, že částkou 6.000 Kč měla býti zaopatřena výživa nezletilého dítěte a že matka dítěte tím, že při svém výslechu soudu zatajila, že dítě již dne 15. září 1928 zemřelo, využila žalobcova omylu, vyvozuje, že podle § 871 obč. zák. nevzešel pro žalobce vůbec nějaký závazek ze smíru sjednaného dne 11. září 1928. S tímto názorem nelze souhlasiti, neboť mají-li vzejíti účinky výtčené v § 871 obč. zák., vyhledává se, aby byl omyl jednoho smluvce vzbuzen druhým smluvcem. Matka dítěte nebyla však smluvkyní soudního smíru uzavřeného dne 11. září 1928, ježto dotčený smír byl uzavřen na jedné straně žalobcem jako nemanželským otcem

a na druhé straně nemanželským dítětem, zastoupeným poručníkem a poručenským soudem. Odvolatelovo tvrzení, že k žalobcovu omylu zavdalo podnět samo poručenství, jest jednak nedovolená novota, jednak jest zcela neodůvodněné, neboť žalobce neuvedl, kterou činností poručenství buď samo, nebo za účasti matky dítěte uvedlo nemanželského otce v omyl. Nelze souhlasiti s odvolatelovým právním názorem ani potud, pokud se snaží vyvoditi z § 249 obč. zák., že se smír ze dne 11. září 1928 nemohl státi perfektní smlouvou, poněvadž se schválení poručenského soudu stalo teprve po smrti dítěte. Poručenství se ovšem končí podle § 249 obč. zák. poručencovou smrtí, avšak tím, že zanikl úřad poručníka, nezanikla ještě jeho povinnost dokončiti právní jednání za života nezletilého dítěte započaté a nezanikla ani působnost bývalého poručenského soudu co do úkonů vykonaných v době, kdy poručenství ještě trvalo, neboť podle § 1022 obč. zák. mají poručník a poručenský soud podle zákona povinnost dokončiti jednání započaté za života nezletilého dítěte, jestliže takovéto jednání nemůže býti přerušeno bez patrné újmy dědiců. Soudní smír, který byl původně smlouvou relativně neplatnou, se stal platným tím, že bylo dodatečně uděleno schválení poručenského soudu, a jakmile bylo jeho schválení uděleno, jest na smír hleděti tak, jako by byl hned od počátku nezletilým dítětem uzavřen platně. Poručenské schválení smíru se totiž vztahuje zpět ke dni uzavřeného smíru a jest tedy jeho schválení platné, třebaže bylo dáno až po nezletilcově smrti. Není v tom nic nezákonného, když poručenské schválení bylo uděleno dodatečně teprve po smrti nezletilého dítěte (viz rozh. č. 14402, 3501 Sb. n. s., Gl. U. st. ř. č. 14565, Gl. U. n. ř. 5027, 3931). Žalobce by mohl namítati neplatnost řečeného smíru jen tehdy, kdyby si byl v něm výslovně vymínil, že při úmrtí dítěte před schválením smíru poručenským soudem případně jemu ujednaná částka, která byla určena na výživu dítěte. Jestliže však opominul učiniti ve smíru takovouto výhradu a nestanovil ani jinou podmínku pro ten případ, že by se dítě nedožilo určitého věku, nemůže teprve dodatečně doháněti to, co opominul učiniti včas. Smírem ze dne 11. září 1928 byla záležitost, týkající se splnění žalobcových otcovských povinností k nezl. Věře K., definitivně vyřízena a jest tedy onen smír pro žalobce závazný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, neshledav zákonného důvodu, aby byl rozsudek odvolacího soudu změněn nebo zrušen (§ 510, odst. 3, c. ř. s.).

Čís. 16524.

Lze žalovati též o obnovu řízení skončeného rozsudkem zamítajícím dřívější žalobu o obnovu (§ 530 c. ř. s.), kdyby bez zrušení zamítavého rozsudku nemohl býti z uplatňovaného důvodu obnoven původní základní spor. Pokud v takovémto případě vyhovuje žalobní prosba předpisu § 536 č. 5 c. ř. s.

Jestliže se trestní soud nezabýval objektivní nepravdivostí svědecké výpovědi, nýbrž toliko subjektivní stránkou činu, z něhož byl svědek